

Kuin joki,
joka virtaa lävitsesi

Mikaela Jussila

Kuin joki, joka virtaa lävitsesi

Mikaela Jussila

Kuin joki, joka virtaa lävitsesi

© 2015 Mikaela Jussila

Kannen suunnittelu: Mikaela Jussila

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-318-322-3

*Omistan tämän kirjan äidilleni,
jolle arvokkainta elämässä oli itse elämä.*

*Alfred**Jokaisella meistä on tehtävä.**Syy, jonka vuoksi olemme.*

Isoisäni Alfred oli hattupäinen, piippua polttava mies. Hän oli tehnyt uransa tupakkatehtaalla, aloittanut alle kymmenen ikäisenä juoksupoikana ja jäänyt lähes kuusi vuosikymmentä myöhemmin samalta tehtaalta eläkkeelle. Ennen syntymääni hänen kaksoisveljensä oli kuollut keuhkosityöpään, eikä isoisäni sen jälkeen enää koskaan polttanut piipussaan tupakkaa. Sen sijaan se oli aina hänen suussaan, siinä se roikkui suupielessä, tyhjänä.

Isoäitini kuoleman jälkeen Alfred oli muuttanut asuttamaltaan vanhalta maatilalta samaan kerrostaloon, jossa minäkin asuin vanhempieni ja sisarusteni kanssa. Isoisäni uusi asunto oli mielestäni saman kokoinen kuin hänen talonsa eteinen. Äitini kutsui sitä kenkälaatikoksi.

- Tärkeintä ei ole se, miten väljästi asuu, vaan tärkeintä on olla rakastamiensa ihmisten lähellä, isoisälläni oli tapana sanoa aina, kun ihmettelin hänen yksiönsä pienuutta.

Se, että hän oli naapurissa, oli kuitenkin mielestäni mukavaa.

Se salli minun viettää hänen seurassaan jo silloin minulle niin arvokasta aikaa. Pääsin koulusta suoraan hänen luokseen, ja siellä me istuimme, pienen keittiönpöydän ääressä jutustellen, kunnes jompi kumpi vanhemmistani tuli kotiin töistä ja koputtelemaan ovelle. Tämä toistui lähes joka päivä. Minä sain juustovoileivän nenäni eteen, isoisäni taas kupillisen kahvia.

Alfred oli elämäni tärkein ihminen jo silloin - sitä hän oli ollut alusta asti. Hän oli paras ystäväni, vaikka olimmekin kuin kahdesta eri maailmasta - hän hatussaan, piippu suupielessään, minä kuluneissa farkuissani, purkka suussani. Silti olimme täysin samalla tasolla henkisesti ja kohtaamisemme tuntui aina yhtä luonnolliselta. Pinnan alla. Tässä ihmeellisessä tilassa, jossa ikää ei ollut, hän puhui ja minä kuuntelin, tai sitten minä kyselin ja hän vastasi.

Alfred oli mielestäni viisas mies. Hänellä oli syvä usko siihen, että jokaisella meistä on tehtävä. Syy, jonka vuoksi *olemme*. Yksilöllinen tehtävä, jota kantaen jokainen syntyy tähän maailmaan. Minua kiehtoikin ehkä eniten mielikuva juuri siitä, kun vauva tupsahti maailmaan kantaen omaa tehtäväänsä. Omissa ajatuksissani vauvalla oli selässään reppu, ja siellä se tehtävä oli. Alfredin mielestä *oleminen* itsessään olikin elämän tärkeimpiä taitoja. En täysin ymmärtänyt sitä pienenä poikana, sen sijaan se ikioma tehtävä kiehtoi minua kovastikin.

- Mikä minun tehtäväni on? kyselin aina, kun asia tuli puheeksi.

- Se selviää aikanaan, Jonathan, isoisäni vastasi joka kerta yhtä kärsivällisesti.

- Ehkä ei sinun aikanasi, mutta kuitenkin aikanaan.

- Mikä sinun tehtäväsi sitten on? utelin häneltä.

Sitä Alfred ei tiennyt. Mutta hän sanoi uskovansa, että sekin asia selviäisi aikanaan.

Isoisäni oli perinyt ajattelutapansa omalta äidiltään. Alfredin lapsuudenkodissa uskottiin Jumalaan ja siihen, että kaikki tapahtui syystä, suuren suunnitelman mukaisesti. Sellaisen, johon pieni ihminen ei päässyt vaikuttamaan. Tästä syystä Alfred oli oppinut olemaan kiitollinen siitä, mitä elämä hänen eteensä toi, oli se hyvää tai pahaa. Elämä olikin tuonut hänelle paljon hyvää; hän oli saanut viettää siitä suuren osan rakastamansa naisen kanssa, samaisen naisen kanssa hän oli saanut kasvattaa liudan lapsia, ja nyt hän taas sai iloita lastenlapsistaan. Toki elämä oli häneltä paljon hyvää myös vienyt. Menetykset olivat katkera osa olemassaoloa. Niidenkin Alfred kuitenkin ajatteli kuuluvan Jumalan suureen suunnitelmaan. Niilläkin oli tarkoituksensa.

- Mikään ei ole ikuista, Jonathan, hän saattoi sanoa.

- Eikä sen ole tarkoituskaan olla.

Pidin juttutuokioistani Alfredin kanssa. Mielessäni ne avasivat ovia maailmaan, jota kukaan muu ei nähnyt – vain minä ja hän.

Minusta tuntui aina siltä kuin Alfred olisi raottanut minulle ovea suurten salaisuuksien, koko maailmankaikkeuden perimmäisten kysymysten - ja niiden vastausten - ääreen. Se sai minut tuntemaan itseni tärkeäksi, jollain lailla aikuiseksi.

Isoisäni uskoi myös rakkauteen. Eikä erityisesti miehen ja naisen väliseen rakkauteen, vaan rakkauteen yleensä.

- Tee aina parhaasi, hän tapasi sanoa.

- Ja mitä ikinä teetkään, tee se rakkaudesta. Rakkaudesta elämään, ihmisiin, vanhempisiin, kouluun, lintuihin, luontoon, maailmaan – mihin tahansa. Tee hyviä asioita ja elämä palkitsee sinut hyvällä.

Hänen filosofiansa kiehtoi minua, sitä se oli aina tehnyt. En koskaan löytänyt mitään syytä sille, etteikö olisi kannattanut elää juuri niin kuin isoisäni opetti. Sen sijaan se tuntui hyvin selkeältä, hyvin suoraviivaiselta. Olihan se antanut hänellekin hyvän elämän. Päätin siis jo pienenä poikana yrittää parhaani, olla niin kuin isoisäni ja yrittää tehdä hyvää, ajatella toisista hyvää - ja ennen kaikkea - ajatella itsestäni hyvää.

- Hyvä poika, isoisäni kehui aina. Hän katseli minua hymyillen, kun autoin äitiäni kantamalla ruokakassit autosta rappusia ylös neljänteen kerrokseen.

- Hyvä poika.

Pienenä poikana motiivini olivat selvät: halusin vain, että elämä minut palkitsisi. Toisinaan mietin, mikä se hyvä voisi olla. Saisinko sen toivomani polkupyörän? Löytäisinkö

Tarina elämän tarjoamasta mahdollisuudesta tehdä toisin.

Isoisänsä viisaiden sanojen kasvattama Jonathan haluaa löytää elämänsä tarkoituksen, oman henkilökohtaisen tehtävänsä. Hän pyrkii suhtautumaan kaikkeen rakkaudella, ja toivoo elämän palkitsevan hänet sillä samalla.

Näkymättömäksi muuttunut nuori mies näkee äitinsä heittäytyvän sillalta puuttumatta asiaan millään tavalla. Hän on katkera paitsi äidilleen, myös elämälleen. Häntä ei kiinnosta ympärillä olevat ihmiset, eikä juuri mikään muukaan. Miksi hän siis pelastaisi äitinsä?

Keski-ikäinen huippupsykiatri epäonnistuu oman vaimonsa parantamisessa. Hän kokee kuitenkin voivansa tehdä tälle viimeisen palveluksen.

Nämä kolme miestä kohtaavat saman naisen koskettamina. Mutta miksi kohtalo on päättänyt tuoda nämä keskenään niin erilaiset polut yhteen?

Kuin joki, joka virtaa lävitsesi on tarina elämän tarjoamasta mahdollisuudesta tehdä toisin, kehittää itseään ja palata sille polulle, joka kullekin on piirretty.

9 789523 183223